

ВРЕМЕ

НЕЗАВИСИМЪ ЕЖЕДНЕВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Обявления по 1-50 лв. кв. см. приставски 1 левъ на дума. Телефонъ № 121 печатница

Редакторъ: Кирилъ Добревъ.

Абонаменти: за година 250 л., за 6 м-ца 125 л., и 3 м-ца 70 л. за неделното издание годишно 100 лева.

Кино Паласъ

Днесъ за последенъ пътъ великолеп. постановки
Въ страната на умразата

съ любимката на всички Мери Пикфордъ
Дневни 3 и 5 ч. вечерни 7¹/₂ и 9¹/₂ часа.

Договорнитъ задължения и стопанското падение на народа.

Отъ изложението, което оня денъ г. министра на финансите г. проф. Моловъ, направи предъ парламента, стана явно, че положението на нашитъ държавни финанси се е твърде много влошило. Нашия държавенъ бюджетъ се съставя вече мимо всичко наше желание за икономии и ограничения и безъ огледъ на съзанието ни за възможното и допустимото. Съ други думи, не сме вече ние, които си съставяме бюджета, а това става по силата на разни обстоятелства и задължения произтичащи отъ мирнитъ договори.

Министра заяви, че ще спремъ възрадно всъкаквъ стремежъ, даже и това, което сме почнали не ще можемъ го довърши. Спира се цѣлата творческа дейностъ на държавната, която взема отъ залька на своитъ граждани за да задоволи ненаситнитъ нужди на ония, които мислятъ, че ни поведица и че могатъ да си играятъ съ насъ — и нашата съдба.

Никоя страна отъ победенитъ не е тъй зле поставена, както България. Защото ние се боимъ отъ сънката си, не реагираме, а плащаме, каквото пожелаятъ отъ насъ за да не ни пречатъ; когато се преследваме и избиваме едни други, ние българитъ.

Положението на България днесъ е много лошо, — върху това не бива да има никакво съмнение. Ние днесъ имаме единъ държавенъ бюджетъ отъ около 7 милиарда, половината отъ които сж предназначени за изплащане на дълговете и за издръжка на наемната войска. Въ нашия печатъ не еднакъ следъ войната се е изтъквало, че подържането на наемна войска не е по силитъ ни и че ние не можемъ да плащаме репарации и сжщевременно да отдѣляме и прехосваме милиарди за наемна армия. Обаче не се намери ни едно българско правител-

ство, което да защити съ достатъчна енергия и съ достойнство правото на България да сжществува и да гради своето бъдаще, тъй както това направиха и правятъ още правителствата на другитъ победени страни. И днесъ следъ като осемъ години вече ние изпълняваме най-ревностно волята на чужденцитъ, и мизерствуваме, за да ни наричатъ „добри платци“, днесъ ние сме изправени предъ една страшна катастрофа.

Една ужасна стопанска криза гнети днесъ цѣлата страна. Търговци, индустриалци и занаятчии, които подържатъ стопанския животъ, сж вече изтощени; тѣ изнемогватъ подъ тежеститъ които имъ сж наложени прѣво или косвенно отъ държавата, тѣ страдатъ отъ безпаричието и безработицата у масата, която се въздържа отъ всъкакви покупки, като ограничава до минимумъ своитъ ежедневни нужди. И чиновницитъ сж все още зле възнаградени и труда на работницитъ не е още добре възнаграденъ, защото има безработица и защото всеки търси да спечели залька си.

При това, страшно положение което се съзнава вече и отъ правителството, единъ е начертания пѣтъ, който може да ни спаси: да ни се облекчатъ тежеститъ като ни се даде отсрочка за изплащане на репарациитъ и като ни се разреши да заменимъ наемната съ редовна войска.

Така ние ще възстановимъ нашитъ творчески сили и ще можемъ да създаваме блага, които пъкъ ще ни позволятъ да посрещаме изпълнителитъ договорни задължения. Ако ние продължаваме да се ограничаваме само съ прикзки и съ думи и не пристъпимъ къмъ решителна защита интереситъ на нашето настояще и бъдаще не ще бжде далечъ деня на разгрома и на непоправимото нещастие.

Влади

Лекаря, който бѣ повиканъ отъ града говореше бързо, живо, на дълго, отъ което детето нищо не разбираше.

Бащата прекарваше повече повече въ града и Влади го виждаше много нарѣдко.

Единъ денъ болната избухна въ силентъ плачъ Риданията я раздрусваха цѣла, тя клатеше глава на всички страни и косата ѝ се развѣшаваше като ороменъ черентъ плащъ. Съ единъ рязкъ и пронизителентъ пискъ тя заби глава въ възглавницата, и като се отпусна безпомощно на леглото, падна въ несвестъ. Влади се уплаши силно и сжщо припадна. Когато се събуди презъ нощята, отъ стаята си чуваше непонятентъ шумъ, като че ли писъци се носеха изъ къщата, нѣкой

Слава и репутация.

Разгърна ли историята и чрезъ нея се вгледамъ въ живота, виждамъ два пѣтя отворени предъ човѣка — единиятъ пѣтъ за славата, другиятъ на репутацията. Човѣкъ инстинктивно ги налуква и върви по тѣхъ. Често му се струва, че ако репутацията порастне малко, ще стигне славата. Тамъ е грѣшката.

— Но, каква е разликата между тѣхъ? Дава ли репутацията слава?

Славата е рефлексия на Бога, тя е лжезарие, което истината поставя върху главата на избраника си. Тя привлича публиката къмъ себе си, нивга, обаче, за да ѝ угоди. Репутацията е произведение на реклата. Тя следва мнението на публиката, въ никой случай не отивай срещу него. Тя авансира, като змия. Славата хвърчи. Нѣйното хвърчене е борба. По нѣкога репутацията успѣва да се сгуши подъ крилото ѝ, но тя не издържа висинитъ и борбитъ. Въ най-усиления моментъ, когато славата посреща буря, свѣтквичи, грѣмъ и мракъ, репутацията я захваща за сърцето и я повала на земята, която пъкъ повалени не търпи — затрупва ги съ камъни и прѣсть, а често и съ калъ.

Репутацията започва въ шума, славата въ мълчанието, репутацията се приготвя за удоволствия, славата за сълзи. Въ живота и хода на репутацията лежи винаги смѣтката, а на славата — мистичността.

Въ изкуството тия два пѣтя осезаемо сж манифестирани: изкуството има за целъ да възвиши къмъ идеала оногози, който го е приближилъ. Ако, обаче, артистътъ (човѣкътъ на изкуството) търси закона на изкуството не въ вѣчния законъ на абсолютната истина, а въ капризитъ на публиката; такъвъ артистъ е падналъ, неговата роль е пълна съ суета. Артистътъ трѣбва да издига хората къмъ себе си, сиречъ идеала, който представлява, да ги привлече къмъ себе си

цветни цвета. Очитъ бѣха сключени. Той се втренчи въ тѣхъ, искаше му се да извика високо „мамо“ и току се готвеше да коленичи предъ страеото легло, Мария слугинята го дръпна на страни, изведе го навънъ и като никога безмного любезна съ него.

„Искамъ да ида при мама, пустни ме Марио“ — викаше детето ту съ молба, ту съ заплашване и се дърпаше отъ ржката на слугинята, която го държеше здраво и го зальгваше съ що може.

Два деня, презъ които той не видѣ никого освенъ слугинята, минаха сжщо въ упорити молби, да му каже где е майка му да го заведе при нея. Колкото повече се смущаваше слугинята отъ търсението на нови зальгвания, толкова повече Влади се ядосваше и ставаше по-настойчивъ въ искането си. Той дърпаше дрехитъ, хващаше я за коситъ, не ѝ позволяваше да иде

на висотата, а не да слѣзе къмъ публиката и да остане да живѣе въ низинитъ. Таъвъ артистъ вмѣсто да възвисява хората, търси да имъ се хареса. Да се хареса! Какво ужасно падение! Трѣбва да ни липсва усетъ къмъ необикновенитъ нѣща, за да не ни очудва такова падение.

Артистътъ, който ласкае публиката, отива по пѣтя на репутацията; а артистътъ, който възвисява хората, отива къмъ славата.

Пѣтятъ на репутацията прави много зигзаци, намѣста се и разклонява и образува страшни лабиринки, които се струватъ на човѣка безсходни. Въ тѣхъ душата се губи опустѣла въ самоизмами. Пѣтятъ на славата е прѣкъ, но урвествъ и трѣнливъ. По него човѣкъ се уягчава и душата се изпълня съ надежди и вѣра за съвършенство.

Въ пристанището.

Презъ последния седмича движението въ варненското пристанище е извънредно слабо. Презъ първитъ ѝ дни на м. мартъ въ пристанището е пристигнал само единъ чуждъ параходъ (Жакъ Фресине (французи) и двата български парахода „Фердинандъ“ и „Кирилъ“. На 5 мартъ сж пристигнали параходитъ „Буковина“ и „Албания“ (италиянски), а на 6 мартъ пристигна „Исаръ“ (холандски). „Жакъ Фресине“ който заминава въ деня на пристигането си за Кюстенджа Разтовари тукъ 284 тона разни стоки (жельзария, манифактура и др.) и натовари 9 тона (детски играчки, заешки и кози кожи) „Фердинандъ“ разтовари 24 тона маслини, лимони, портокали, риби и пр.; товари брашна и трици и ще заминае тая вечеръ за Бургасъ, Цариградъ и Пирея. „Буковина“ и „Албания“ разтоварили общо 112 тона колониални стоки. „Албания“ замина вчера безъ да натовари нѣщо и „Буковина“ натовари брашна, трици и пр. и снощи замина за Бургасъ и Триестъ. „Исаръ“ вчера разтовари 283 тона водопроводни трѣби и пр. и ще

нижде, преди да му каже где е мама.

„Ела тукъ немирно дете, ще те заведе при нея, извика ядосана тя.

Тѣ изминаха градинката и стигнаха до южния ѝ край, до малката могила. Въ подножието, подъ малкото дръвче бе натрупана рожкава прѣсть. Нѣкой бе копалъ тия дни тукъ, а на една край на купчината бе забучентъ кръсть съ преплхнатъ между дѣскитъ венецъ отъ изсъхнали цвета.

Тукъ е майка ти, каза слугинята грубо. Влади загледа кръста, венца и не разбра нищо. Сълзи се показваха на очитъ му. После се обърна. Слугинята бе седнала до могилата и не поглеждаше на самъ. Страшно бе наоколо. Вѣтръ започна да обнахва земята и стенещи звуци на нещо сдвено и душено почнаха да се разсипватъ около детето.

— „Мамо... викаше то пакъ. Не се обаждаше никой. Отъ

замине за Кюстенджа безъ да натовари нѣщо.

Въ близкитъ нѣколко дни не се очакватъ параходи — покъ до сега нѣма въ пристанището известия за пристигащи параходи. Въобще има много голѣмо затишие въ пристанището. Това се отразява зле върху работницитъ които мизерствуватъ поради безработицата. Презъ цѣлата тая седмица въ варненското пристанище сж разтоварени всички 708 тона и натоварени около 1300 тона или единъ общъ стоковъ оборотъ отъ около 2000 тона или на всѣки работникъ седмично по 2 тона.

По случай закриването на агитационната си седмица, Ученическото Стенографно Д-ство „Свѣтквично писмо“ урежда на 7 т. м. стенографна забавка въ салона кино „Прошектъ“, 10 часа преди глание, при отбрана програма.

Цени на мѣстата: отъ 20—5 лева. Граждани, подкрепете крилатото писмо.

Голѣмъ концертъ. Комитета при окр. управление по по настаняване бѣжанцитъ, съ благосклонното участие на г-ца Мара Василева принадона отъ г. Влад. Поповъ отъ града ни, съединенитъ оркестри на крайбрѣжната служба и 8 дружина подъ диригентството на г. г. Касабовъ & Поповъ и при пикането г-жа Попова устройвае голѣмъ концертъ, който ще се даде на 10 того 9 ч. вечерята, въ Театръ Ранковъ.

ЛОЗЕ Американско

1¹/₂ декари, 5 годишно, въ мѣстността „Рупи“, на пѣтъ, се продава. Справка печатница „Единство“, ул. „Бдинска“ 15 за П. Михайловъ.

Мобилирана стая се

дава подъ наемъ въ центара на града до пазарния площадъ при добри хазаи. За споразу въ сжщата къща ул. XXII линия № 16. (всѣки денъ).

Печатарска Произ. Коопер. „Единство“ — Бдинскъ, 18, тел. 121. л. № 138—1926.

югъ, отъ небосклона се изнеше низко надъ земята черентъ облакъ. Той наблюдаваше все по-близо и по-близо: „Мамооо... писнаше Влади уплашенъ и изументъ. Мария не се виждаше нийде.

Черния облакъ приближаваше. Той бе вече почти надъ могилата. Детето видѣ въ него единъ огроментъ човѣкъ съ голѣмо дърво въ ржка. Той имаше очи — голѣми колкото половината облакъ. После той замахна съ дървото право върху главата на Влади.

Той се ужаси. Сърцето му страхъ го вцепени и извика колкото му гласъ държи:

„Мамооо...“ Следъ това причерня на очитъ му. Когато падаше въ несвестъ усетъ като презъ сѣнь какъ две ржце го поеха да не падне на земята и го отнесоха нийде.

ЧЕТЕТЕ В. „ВРЕМЕ“

Днесъ за последенъ пътъ

Само веднажъ въ живота

съ Ив. Мосжухинъ и Н. Лисенко

отъ помедѣлникъ въ Кино Ринковъ

САЛАМБО

Здравъ духъ въ здро тѣло.

Една латинска мъдростъ, преписана на известния сатирикъ Ювеналъ, казва: *Mens sana in corpore sano* — здравъ духъ въ здраво тѣло.

Тя е била напълно подходяща за тогавашните времена (I в. сл. Хр.), които се отличаватъ съ голѣмо духовно и физическо падение, подходяща е и за нашия XX векъ.

Здравъ духъ въ здраво тѣло!

Не всички смѣтатъ, обаче, това за истина. Аскетитѣ напр. ония хора, които сж се отказали отъ всичко земно и сж отишли въ пустинитѣ, за да прекаратъ въ постъ и молитва, проповѣждали, че само въ измъчено и изтерзано тѣло се намира възвишенъ и здравъ духъ, достоенъ за царството небесно. Тѣ много криво сж разбирали Христовото учение, което действително проповѣдва постъ и въздържание, но не отъ онова, което е полезно за тѣлото, а тѣмно обратно — отъ онова, което носи злини. Така напр. месото и др. блажни храни, употребявани постоянно и не заместващи по нѣкога съ разнѣтели, носятъ различни болести, тѣжатъ на цѣлия организъмъ. Измамнитѣ блаженства като разврата и др., водятъ къмъ гибеленъ край. Христовото учение се явява и противъ тѣхъ. Отъ тѣхъ иска то да се въздържатъ хората, а не както разправятъ аскетитѣ — отъ всѣкаква служба на тѣлото. Християнството е една дълбоко замислена религия за широкитѣ народни маси. При нея предъ видъ, че нещо е грешно, че Богъ го мрази, се принуждаватъ проповѣдващи тѣ да се грижатъ за своето здраве, за своето здраво тѣло.

Здравъ духъ въ здраво тѣло!

Това е една мъдростъ, носена презъ двадесеттѣ века, служила като факелъ на много учени и велики хора. Тя и до сега не е увѣхтала, и сега надъ нея сж се замислили мнозина — отговорни фактори въ разнитѣ държави, тя занимава и сега всички ония, които се грижатъ за благоденствието на човѣчеството. И тѣ я разбиратъ, тѣ дълго я изучаватъ, тѣ правятъ всичко възможно, за да може младежътъ да трѣгне по пътя, който Ювеналъ въ I-векъ следъ Христа само съ петь думи е начерталъ.

Здравъ духъ въ здраво тѣло!

За истинността на това нѣма споръ. Психологията — науката за душевнитѣ явления и душата — си е казала вече думата, а и отъ всѣкидневния опитъ ние знаемъ, че нашитѣ душевни преживявания сж тѣсно свързани съ състоянието на тѣлото ни. Когато човѣкъ е боленъ, у него сж слаби и познавателно, и чувството и волята. Когато оздравя — напротивъ — тѣ се засилватъ, явява се отново общо приятно чувство — жизнерадостъ, — което следва следъ правилното функциониране на всички органи и човѣкъ се чувствува способенъ да наблюдава и възприема, да обща и мрази, да действува и твори.

Здравъ духъ въ здраво тѣло!

Здравъ духъ въ здраво тѣло! — е било и е написано по знамената на много велики хора.

Въ XVIII векъ Ж. Ж. Русо, реформатора на народното възпитание, сочи на гимнастиката и туризма като мощни фактори на възпитанието. Байронъ, знам. англ. поетъ, билъ самъ голѣмъ спортистъ.

И сега, въ нашитѣ времена, много хора на изкуството и науката, на умствения трудъ, за да освежатъ духа си се занимаватъ съ физически трудъ и се отдаватъ на спорта.

Кулижъ, предс. на републ. въ Съедин. щати, всѣки денъ работи въ своя чифликъ. Великия норвежки писателъ К. Хамсунъ, който по настоящемъ живѣе въ една вила до Берлинъ самъ си обработва градинитѣ. Б. Шоу, англ. драматургъ, се занимава съ спортъ. Урлон Сингаир, най-голѣмия отъ днешнитѣ американски романисти, авторъ на романиитѣ „100%“ и „Наричатъ ме дървоцѣлецъ“ всѣки денъ подиръ обѣдъ играе единъ часъ тенисъ, Той, който най-много може би цени своето време, който пише 14 часа на денъ, отдѣля 1 часъ за тѣй наречената „буржуазна“ игра.

И много още известни и неизвестни люде, занимаващи се съ умственъ трудъ, за да освежатъ духа си, за да го направятъ годенъ за понататъшната дейность, внимаватъ за здравето на тѣлото си.

Физич. трудъ, спорта, туризма, гимнастиката (умѣренитѣ, разбира се), заякчаватъ тѣлото, а заедно съ това и духа.

Но, за да не се разбере криво всичко това, трѣбва да се напомни, че мъдростъта е казана точно и ясно — здраво тѣло има здравъ духъ.

Отъ прекаляването въ труда или въ спорта можемъ да отпаднемъ телесно, но има случаи при които по-здравитѣ организми се закаляватъ, загрубватъ и по такъвъ начинъ ставатъ още по-здрави, желѣзни, както се казва. Но въ такова здраво тѣло и загрубляло следъ това ние не може да гърсимъ здравъ духъ. Той, наистина, не е боленъ, той не е пакостенъ за другитѣ, но той не е и полезенъ за тѣхъ, защото никакъвъ го нѣма. Той е затѣпялъ. Затова хубаво трѣбва да се помни!

Mens sana in corpore sano!

Джекъ Фосъ.

Д-ръ С. Менажеровъ
ул. Драгоманъ № 29
— Варна —
вътрешни и кожновенерически болести

Д-ръ А. М. Гутierrezъ
вътрешни болести и гинекология
Приема болни сутринъ и следъ обѣдъ
улица 15 линия, № 16, IV уч.

Курсъ най-симпатичния и най-добре уредения по модерна бродерия е тоя при магазинъ „Британия“, ул. Владиславъ, № 9 въ гр. Варна.

Мобелирана стая
за самъ господинъ или госпожица се дава подъ наемъ. Справка печатарската кооперация „Единство“ за К.

Всички учители и учителки и служащи при училищата, които иматъ да взематъ стари дългове на учил. н-ство, да се явятъ предъ последния или при финан. н-къ при общината за да имъ се даде уплатване по какъвъ начинъ ще получатъ вземанията си.

Акс. Дорганъ

Призрачни писма

ПЪРВО ПИСМО.

Отдалечени звуци на цитра и арфа... Ароматъ на цвѣта и шепотъ на неженъ гласъ говорещъ думитѣ на любовта... Сладка, безкрайна дрѣмка.

И изведнажъ мракъ! Разтърси ме нѣкаква сила, подхвърли ме... Азъ тропамъ по тавана, хлѣзгамъ се надолу по стената и седа слисана на пода, съ разпнати крака и раздѣлени рѣцъ.

Първата минута азъ нищо не разбирахъ, после започнахъ да се оглеждамъ и да съобрязвавамъ...

О, пресветлий Озириси! Нѣкакви си странни хора откриваха моя саркофагъ. О горко ми! Моя духъ въ астрално тѣло изкочи вѣнъ!

Азъ се хвърлихъ къмъ своята мумия като се мъчехъ да влѣза въ нея обратно. Въртѣх се, нареждахъ се, обръщахъ се, но все напразно, — моя астралъ не съпадаше вече съ моето тѣло...

Печално седнахъ въ жгъла, съ отчаяние гледахъ на тѣзи хора, на презренитѣ светотатци, които ограбиха гроба!

И какво можехъ азъ да направя?

— Азъ, шеснайсетгодишната девойка, противъ тѣзи десетки разбойници!.. Когато тѣ си отидоха, тежка мисль ме нападна и духа ми се възмути противъ обичая на мойтѣ прадеди!..

О, колко завидвахъ азъ на варваритѣ, които сж заравяли или горѣли своитѣ мъртавици! Тѣлото се унищожава и духътъ свободенъ полетява въ лекия астралъ!

А тукъ азъ съмъ привързана къмъ земята, докато не се унищожи тази дяволска мумия. Добръ е когато дремете въ нея и сънувате неясни, блаженни сънища. но когато, ето така, ви изтърсятъ отъ нея? Какво бихте казали да се прави? Къде да се денешъ?

Азъ дълго седѣхъ, проклинайки несправедливостъта на мойтѣ дѣди, когато изведнажъ предъ стената почнаха да се изплъзватъ астрални тѣла.

О, Изида! Та това сж все мои роднини, а предъ всички най-напредъ моя дѣдо Тутанкамонъ.

Станахъ и почително се поклонихъ.

— Дѣца, внуци, правнуци, праправнуци, пра, пра, пра и т. н. — слушайте — и слушайте! Великия Иорофантъ съ магически обрядъ зафиксиралъ на всеки вълшебната спирала на астралнитѣ сили въ нашитѣ саркофази, и тамъ горѣ профанатори, които посмѣха да нарушатъ запрещението на великитѣ маги, забравиха думитѣ на свещения химнъ:

Ако той наруши чара, Тѣма ще обхване душата му И мракъ ще го погълне.

Дѣца, внуци и пра, пра и т. н. Ние сме длѣжни да отмѣстимъ ние ще останемъ тукъ въ нашитѣ поругани тѣла и ще мѣстимъ на всѣкиго, който се докосне къмъ свещенитѣ останки.

— „Какъ? Да седа тукъ всичкото време?“ — възкликнахъ азъ — и ще умремъ отъ скупа. Не, азъ не съмъ съгласна“.

— „Какво?“ — загърмя дѣдо ми и ти се противишъ на моята заповедъ — та знаешъ ли ти какво ще те направя?“

— „Оставете! Какво можете вие съ менъ да направите? Азъ знамъ прекрасно, че вие сте

ме отровили, защото азъ съмъ била замесена въ заговоръ противъ васъ. Азъ вече не се стѣрдя за това, все е едно сега бихъ умрѣла безъ да проживѣя петь хиляди години, но азъ не искамъ да ви слушамъ и...

— „Вѣнъ!“ — затропа дѣдо ми съ крака.

Като че ли нѣкакъвъ вихъръ ме подхвана завъртя ме и ме понесе и изтърси нѣкъде.

Но този пътъ азъ не изпитахъ зашамадяване и веднага си дадохъ отчетъ че седа на пътѣ, въ нѣкаква гора, ясно светеше луната сжщо тѣй както бѣше презъ моя животъ. Като седѣхъ на този пътѣ, азъ пакъ се предадохъ на тѣжни размисления, прекъснати отъ инцидента съ дѣдо ми.

Къде да отида, какво да правя? Изведнажъ страненъ звукъ се разнесе задъ мене, обърнахъ се, къмъ мене се мъчеше черно чудовище съ силно горящи очи. Първото мое движение беше да се хвърля на страна, но после съобразихъ, че нѣмамъ тѣло и не рискувамъ въ нищо и си останахъ на пътѣ.

Действително, чудовището ме понесе съ себе си. Седѣхъ много удобно на меки възглавници, като въ колесница, а наредъ съ мене седеше човѣкъ, облеченъ нѣкакъ си странно — но азъ веднага съобразихъ, че за петь хиляди години модата трѣбва да се е изменила.

Когато разгледахъ моя съпътникъ — почувствахъ къмъ него довъррие и решихъ да се обърна за съветъ и помощъ въ моето тѣжно положение. Напрѣгахъ всички сили, за да стана видима. Разбирахъ, че мжжетъ, най-много обичатъ да оказватъ помощъ на хубавичкитѣ жени (а азъ, увѣрявамъ ви, бѣхъ презъ живота си много хубавичка). Но за съжаление, удаде ми се да стана само нѣкаква си неопределена мъглявость.

Той съ удивление започна да се вглежда въ мене, забави хода на своята колесница и измърмори:

— Какво е това? Азъ мисля че съмъ трезвъ?

Азъ направихъ отчаяно усилие, гласа ми да стане чутъ. Това ми се отдале и му казахъ:

— О, смъртний, не се плаши! Азъ съмъ безприютна и нещастна племеница на фараона! Моля те, бжди състрадателенъ — помогни ми!

И съ въздишки и стонове азъ му разказахъ моята печална история.

— Но вие бихте могли да спечелете много пари, като постѣпите въ кафе-шантанъ! — извика той. Азъ не разбрахъ — той ми обясни.

— Уви! Азъ нѣмамъ тѣло! — казахъ печално.

— Жалко. Кафе-шантаната карьера безъ тѣло е невъзможна. Може да нѣмашъ нищо, но тѣло е необходимо — замисли.

— Право, не знамъ какво да ви измисля... Не искате ли да се заселите въ нѣкои замъкъ и да избобразявате привидението?

— Сжщо не мога, вие виждате съ какъвъ трудъ едва, едва мога за минута да се превърна неопредѣлена мъглявость, а да говоря ми е мъчително.

— А какво собствено ви трѣбва?

— Нѣкакво занятие и помещение въ жанра на подземие. Той се замисля. Ние мълчахме дълго.

— Намерихъ! — изведнажъ извика той весело — азъ съмъ редакторъ на вестникъ и ще ми пишете за всичко, което видите и чуете.

Вие сте невидима и можете да пропѣлзвате презъ стени, дрехи не ви трѣбватъ тѣй като нѣмате тѣло — следователно никакви потребности и закъпване на живота не ви засѣга. Въ всѣко отношение, удобно и за васъ и за менъ.

— Всичко това е хубаво, но какъ ще пиша? Нуженъ ми е папирусъ, бои...

— Вижда се, че сте закѣсняли съ петь хиляди години! Вие ще се изкочавате на Аи-Феловата кула и отъ тамъ по безжичния телеграфъ ще ни диктувате своитѣ бележки.

Азъ пъкъ не разбрахъ, но той всичко ми разтълкува. Това се указа съвсемъ не трудно.

Колесницата между това излезе отъ гората и ние се носехме по прелестенъ пътѣ.

— О, мой покровителю — казахъ азъ почително — благодаря ви. Но още едно благоденствие — нуженъ ми е кътъ където бихъ могла да да отдѣхамъ и да се предавамъ на размисления.

— Но вие нѣмате тѣло. Вие сте най-щастливото същество, вие не знаете, не сега да се намѣри! Квартира е много трудно!

— Да, но азъ съмъ привикнала къмъ подземно помещение.

— Това скоро ще уредимъ.

Той повърна колесницата и подкара малко, спрѣ се и ми показа подземнието на голѣмия градъ.

— Презъ деия тукъ е шумно, но ношъта е въ пълна тишина — каза моя покровителъ — уреждайте се.

Хвърлихъ се въ неговитѣ обятия и здраво го цѣлунахъ, но той това не забелѣза и попита:

— Вие слѣзохте ли?

— Да благодаря ви.

— Тогава довиждане — не забравяйте белѣжки за следния брой.

Той се скри въ мракъ, а азъ се гурнахъ въ подземнието на спящия градъ.

ВТОРО ПИСМО.

Ето вече цѣлъ месецъ азъ наблюдавамъ съвременния животъ и дойдохъ до заключение, че отъ деия на моята смъртъ — петь хиляди години назадъ — никакъвъ напредѣкъ на човѣчеството не е отбѣлѣзанъ. Странитѣ все още воюватъ, хората все още вършатъ убийства, кражби и други престѣпления, лжжатъ, мошеничествуватъ, развратничатъ, сжщо така, както при царуването на моя дѣдо Тутанкамонъ — даже и по-вече. Казватъ, че нравитѣ станали по-меки — не знамъ... Неотдавна азъ слушахъ разговоръ между двама пастожери въ единъ шикозенъ автомобилъ, на който случайно седнахъ:

— Готвя се да отида на концертъ...

— Азъ не ходя на концертъ

— Но това ще бжде особен концертъ; изпълнителитѣ ще пѣятъ въ клетката на диви зверове.

— О, това е интересно!

— Извънредно!

— Безъ катастрофа не ще мине!